

posojila državni poslanec Ploj priskrbel. Ni pa jih ni — gospod Jurtela! Ploj bi jih naj bil priskrbel? Laž, kakoršne še svet ni dosedaj doživel! Pač pa znam za enega mestjana, kateri se je mnogo in mnogo trudil, in to je ravno nemški deželni poslanec v Ptuj mestni župan, toliko obrekovani gospod Ornig. Razdelilo se je samo zadnje leto 400 tisoč kron. Od teh je dobilo mesto 20 tisoč, a 380 tisoč pa kmetje!

Ne omenim kar se je vse storilo za regulacijo Pesnice in v drugih važnih silah kmečkega stanu. Gospod Jurtela, vi ste toliko govorili od Ptujčanov, ali morda vi in v drugih važnih silah kmečkega stana. Gospod Jurtela vi ste toliko govorili od Ptujčanov, ali morda vi in vsi drugi dohtarji daste kak zaslužek slovenskemu kmetu? Ali morda vi daste posebno Haložanom kak krajcar za delo? Ali morda dohtarji kupujejo od kmeta pridelke? ali mu ti plačujejo najboljše živino in vino. „Sejem je bil slab“, se vedno glasi „ker ni bilo nemških kupcev“! Kdo pa je pomagal, da omenim med drugim tudi to le, kdo je pomagal ko so bili veliki požari v Spuhlji v Stojncih i. t. d. Dohtar Jurtela nič! Pač pa so pomagali toli zmerjani Ptujčani. Veliki vozovi polni živeža in obleke so se odpeljali v te kraje. Pomagali so v tej grozni sili ljudje, kateri niso bili iste narodnosti, toraj Nemci Slovincem, ker spoštujejo **poštenega** Slovence, in ker imajo srce za kmečkega človeka, katerega je zadela nesreča. In tako je govoril poslanec gospod dohtar Jurtela, kateri ni ničesar storil za kmečki blagor, ne kot človek, ker je odvetnik, pa tudi ne kot poslanec, katero poslanstvo mu je kmečko ljudstvo zaupalo!

Ali ni res gospod Jurtela? Povejte kaj ste si mislili, in kako vam je bilo pri srcu, ko ste kmete, katere bi bili morali vi zastopati in katere ste zapustili, tako očitno za nos vodili pri Sv. Barbari v Haložah dne 5. tega meseca?

In tega poslanca hočete kmetje zopet imeti? Tega vam ne verjamem! Dohtar Jurtela ni za vas poslanec in ne bode, zvolite si na mesto njega — in to bode

stokrat boljše — kakega kmeta, ta ne bode gotovo ljudskih zaslug pred vami zmerjal, temveč, ta Vas bode raji povpraševal, česar Vam je najbolj potrebno!

Razne stvari.

Dohtar Rozina in ljutomerski kmetje. Dohtar Rozina je naznanil političnemu društvu v Mariboru, da noče biti več za poslanca, posebno še pa ne za ljutomerski in ormoški okraj. Ta gospod je pač sprevidel, kako priljubljen je pri teh kmetih, pri katerih je še iz prešnjih let v najboljšem spominu.

Kaj nam — župnik piše. Od starega vpokojenega župnika iz Kranjskega smo dobili sledeče pismo: „Naj sprejme uredništvo „Štajerca“ v Ptui. Gotovo se čudite, da Vam pošljem jaz kot župnik dopis, sicer že nisem več zmožen, da bi opravljal svojo službo, zato sem šel že pred par leti v pokoj. Koliko mi moj penzjon dopušča, si naročujem knjige in časnike, da si kratim čas. Dobivam tudi, seveda skrivaje, vaš list, in se tega ne sramujem, ker vem, da ga ravno tako dobavljajo moji stanovski bratje duhovniki lepe naše krajnske dežele. Sicer se ne strinjam s vsemi Vašimi nazori, pa vendar se zanimam ravno sedaj za Vas prav intenzivno, ko so se pričele tudi na Štajerskem velike volilne borbe! Ker imam na Štajerskem tudi nekaj sorodnikov, me stvar še bolj zanima. Jaz sam vem, da so voditelji spodnještajerskih kmetov skoraj sami advokati in da se zavoljo tega kmetom slabo godi. Ali Bogu bodi potoženo, da podpirajo tudi štajerski duhovniki te doktorje. Vedite jaz sem star mož in že več let opazujem naše volitve na Kranjskem, katere se mi posebno v zadnjem času studijo. Naši duhovniki, najbolj mladi, so postali preveč posvetni. Taki mi nismo nigdar bili. Vem od koder to shaja, ker se pri nas večinoma na to pritiska od zgoraj, toda pri Vas na Štajerskem je najbrž ravno narobe, pri Vas se pritiska od spodaj navzgor. Zato se Vam ni čuditi, da je i mene kot starega duhovnika navdušila napredna misel,

„Kje pa ste dobili smradljivo olje, s katerim ste onesnažili to-le bluzo?“ Dolgo smo čakali na odgovor, toda končno se je izdala in povedala, da je vzela rožnato olje gospej Bučarjevi.

Sodba je bila kratka: Sušnik je prejel 30 dni domačega zavora, Pavla pa je bila takoj iz službe odpuščena. Vsem vojakom se je smilil ubogi parček. Pa čas zaceli najhujše rane, in tako se je zgodilo, da je Janez, ko je prišel čez mesec dni zopet iz kasarne, srečal svojo nevesto na sprehodu z mladim kovaškim mojstrom Kolaričem.

Da, da, ženske so pač premnogokrat takšne, kakor poje o njih nek slaven pesnik:

„Tako, ko lune na nebu obraz,
Spreminja se ženski srce vsak čas,
Ljubezen ji je igrača;
In ako en mesec za tebe gori,
Ostane že zvesta dva al' tri dni,
Potem se za drugim obrača!“

preveč maziljala z raznim dišečim oljem. „Kaj, še lagati se predrzneš, nesramni gad?“ nadaljuje Bučar svojo pridigo, „mar smrdi vazelin (maščoba za obutje) tako grdo kot nesnaga na tvoji bluzi? Čakajte, vam bodem vaš predolgi jezik že malo skrajšal!“

Nato se obrne proti meni, rekoč: „Kmetič, povohajte to nesnago in povejte, po čem smrdi!“

Hitro povoham prav prijetno dišečo bluzo in odgovorim: „Gospod stotnik, naznanjam pokorno, da diši po vrtnicah (gartrožah)!“ Bučar se malo zamisli in reče: „Aha, tako! Pripeljite mojo kuharico sem!“

Črez malo trenutkov je stala preplašena Pavla pred nami. Stotnik mi ukaže povohati njene svetlo-orne lase. Rad bi jima bil pomagal, da sem vedel, da ima stotnik nahod, bil bi za gotovo rekel, da diši kuharica po vijolicah, tako sem pa bil primoran resnico govoriti. Potem pokaže hauptman na Sušnika in vpraša Pavlo: „Poznate tega moža?“

Tih „ja“ je bil odgovor.

posebno ker vidim, da pri nas zlorabijo našo presveto vero duhovniki sami, ker jo rabijo kot glavni faktor pri volilnem boju. Volitve, bodisi občinske, bodisi deželne ali državne nimajo z vero prav nič opraviti. Pri nas se je celo sveto Rešnje Telo razpostavljalo in se je pred njim molilo, da bi volitve za klerikalce dobro izpadle. Zgodilo pa se je dostikrat, da je tisti kandidat, za katerega se je presveto Rešnje Telo zlorabilo, vendar le propadel in tako so zasleplenci osramotili Jezusa Kristusa samega. Zato sem tudi jaz proti klerikalizmu. Sicer pa imajo v našem deželnem zboru že več, kakor desetlet naprednjaki večino, toraj imajo naš deželni zbor v svojih rokah, toda — **niti ene postave niso naredili proti veri, proti cerkvi**, ker deželni zbor nima z vero popolnoma nič opraviti. To Vam pišem kot star župnik, porabite te vrste, ako mislite, da je potrebno. Z odličnim spoštovanjem Vaš Amicus veritatis.

(Opomba uredništva: „Velečastiti gospod! Prav iz srca se Vam zahvalujemo za Vaš dopis, kateri je za nas Štajerce neprecenljive vrednosti! Tudi pri nas kričijo naši duhovniki, posebno mladi povsod: „Volite naše kandidate, ker je vera v nevarnosti!“ Da bi vendar hoteli naši kmetje sprevideti, da nima tudi na Štajerskem nobena volitev z vero nič opraviti, da bi vendar le pri volitvah, za deželni zbor, katere se bodejo kmalu pri nas vršile uvaževali, da je duhovnikom vera samo najbolj tedaj v nevarnosti, ko je treba odločiti kdo bode poslanec. Sicer pa naj sodijo o Vašem dopisu, naši štajerski kmetje sami! Še enkrat srčna hvala! Z Bogom!)

Sodnijski sluga in „Štajerc.“ (Iz Zaverča.) Ljubi „Štajerc,“ tudi od mene sprejmi sledeči dopis. Prišel je k meni sodnijski sluga po imenu Petrovič, kateri nosi sodnijske pisma po našem okraju. Ta Petrovič se obnaša navadno, kakor da bi bil več nego je okrajni sodnik. Sicer ima sam neki na polju malo posestvo, on reče da je „grunt“, a vendar ta ljubi Petrovič ni pravi kmet. Njegovo mišljenje je popolnoma klerikalno. Zadnjič je prišel k meni in je pri meni „Štajerca“ zagledal. Na to je bil tako besen, kakor lev. „Kaj to čitate?“ je zakričal, potem je prijel mojega „Štajerca“ in mi ga je raztrgal. To vam pišem da bodele vedeli kaki sodnijski slugi so na svetu.

Spoštovanjem: Tukaj sledi ime.

(Opomba uredništva: Dragi gospodar, dobro tako, bomo videli, kaj poreče k temu okrajni g. sodnik!)

Iz Amerike. Ljubi „Štajerc!“ Mi Slovenci v Ameriki, kaj radi beremo „Štajerca“, katerega vsakokrat z veseljem pričakujemo, ker vsaki pameten človek mora spoznati, da se boriš neustrašeno proti tvojim sovražnikom, ki te hočejo s vso silo zatreti. Le tako naprej, le po njih, po teh klerikalnih hinavcih. Ker vidijo, da hočeš pokazati ljudstvu luč, in ker hočeš pregnati klerikalno temo, radi tega te tako sovražijo. V tvoji 18. številki tega leta smo čitali, da je sam nežni ženski začel pošiljati dopise „Fihpesu“. Tudi so nas osrečile nekatere zarjavele „Fihposove“ device, ki so se k nam preselile, ker so zvedele, da

se tukaj nahaja brezštevilno izvrstnih mladencev. Kadar prijadrajo sem morajo najprvič navadno k po prihodu skrbeti za — botro! Nam naprednjaki se tukaj dobro godi, delati pa mora človek povsod. A verjami nam, da se tukaj gotovo dvakrat toliko dela, kakor v Evropi. Ljubi „Štajerc“ želimo ti do vspeh, ker vemo, da si korenjak, ki se ne boš ustrašil še tolike množice tvojih sovražnikov, kateri te preganjajo celo iz svetih svetišč. Ako se bodeš še vedno tako nenstrašeno boril za pravico, tedaj se bode tudi na Štajerskem kmetskemu ljudstvu začele odpirati oči, — in rešeno bode starih klerikalnih verig. Na koncu pozdravljamo vse tvoje naročnike in njim pošiljamo bratske pozdrave iz daljne Amerike.

Več naprednih kmetov.

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. — „Slov. Gospodar“ v št. 41, dne 9. oktobra tega leta prinese je v velikanskem veselju članek znanega črešnjevskega župnika J. Sušnika. Danes prinesemo vsebino stvar neobširno, kajti stvar stopila bode še le zdaj v pravi zanimivo tir. Tukajšnji kmet Štefan Šprager kojega župnik najhujše sovraži, akoravno je Sprager župnika velikanske dobrote storil, je res župnika tožil radi vtesnenja osebne svobode, in radi hudodelstva težke telesne poškodbe, storjene na lastni stari materi. Državno pravništvu je preiskavo ustavilo, pa ne zaradi župnikove nedolžnosti, temveč zaradi pomanjkanja dokazov, ker je mati umrla, ter manjka glavne prič. Župnik Sušnik, namesto da bi miroval, tožil je Spragerja zaradi obrekovanja. Državno pravništvu pa je tožbo odstopilo okrajnemu sodišču, in res je bil Sprager, kateri se je bil sam prav mlačno branil zaradi razžaljenja časti na 7 dni zapora obsojen. Sprager je uložil priziv. S tem stopi stvar v novo zanimivo tir, kajti reč pride znova pred okrožno sodišče eventualno, generalno prokuraturo. Dokazov dovolj. Kdor se zadnji smeje, se najboljši smeje, in videli bomo konec te zanimivosti. V prevelikanskem in prehitrem veselju piše župnik Sušnik v članku „Slovenskega Gospodarja“ v zadnji točki med drugim Prihodnost bode prinesla jako zanimive reči, da bode svet strmel kakova junaka sta Štefan Šprager in prijatelj njegov Ludovik Kresnik. Dobro; mi pa že zdaj povemo kak junak je župnik Sušnik. Pred 5 leti bil je nastavljen Kranjec Sušnik zoper voljo knezoškofijstva tukaj kot župnik. Do tiste dobe bil je na Črešnjevcu med občani in farani mir, kakoršnega ni najti. Sodnija in žandarmerija sta dokazala da celih 7 let ni bilo nikakoršne tožbe iz te občine. Z častito duhovščino so ljudje v najlepši zastopnosti živeli. Komaj je Sušnik prišel, se je stvar mahoma predručila. Kmet Šprager Štefan, katerega bi župnik najraje uničil, je župniku vso selitev in sicer brezplačno iz kolo-dvora v farovž zvozil. Vozil je tri dni težavno v velikem deževju. — Potem mu je vse poorati in posejati pomagal, in še sprosil semena tudi v drugi fari. Špragerjeva žena je vse sočivje itd. župniku posodila. Tudi to brez vsega plačila. V zahvalo pa je že župnik prvo zimo Špragerjeve ušle svinje s puško naganjal, in ker se Šprager kot obč. odbornik ni mogel povsod

župnikovim krivim zahtevam uklanjati, jel je Špragerja čez vso moč sovražiti. Tirjal je župnik tudi nemogoče reči od drugih ljudi, strahoval in celo suval najmirnejše farane iz farovža. Napadal je ljudstvo v cerkvi in prižnice sramotno, psoval farane za mutaste pse, osle, butelne itd. Počel je občinske predstojnike, načelnike, svetovalce v „Slov. Gospodarju“ napadati in sramotiti. Kdor se spomni velikanske obravnave pri okrožni sodnji s 30 pričami proti „Slov. Gospodarju“ pri tem je župnik kot duhoven pri sodnji trdil, da ni bil dopisatelj članka. Tožaril je ljudi zaradi malenkosti. Med drugim fante, koji so po navadi ob veliki noči streljali, zaradi hudodelstva, motenja verskih opravil. — Fanti so bili celo oproščeni. Šuntal in puntal je ljudstvo iz prižnice in spovednice, soseda zoper soseda, ženo zoper moža. Spravil je najboljšje prijatelje v sovražstvo, celo brate v velike drage pravde. Pretepal je ljudi z volovskim bičem, in naganjal, da so zbežali v županski urad. Razdražil je ljudi tako, da je v občini največji nemir. Pred Sušnikom 7 let niti ni bilo ene pravde in niti ene priče pri sodnji, ob času njegovega bivanja tukaj, je povzročil čez 200 prič, med temi celo šolska deca pri sodnji. Slabši pa še je hišna morala v farovžu. V celi občini ni toliko krega in prepira, kakor tam. Župnik dostikrat kriči da ljudje postajajo in se čudijo. Dokler je mati žirala, bil je vsaki dan kreg in prepir, kajti mati ni trpela zanimivega razmerja med sinom župnikom in nekoj Micikoj. Po drugi strani se je Micikina lastna mati pri sosedih jokaje pritoževala, kakšna svinjarija se v farovžu godi, ter da mora Micka iz farovža oditi. Miciko je namreč župnik iz Podove že seboj pripeljal, kjer mu je začela kot 17letno dekle „zimeramat in postilat.“ — Toliko za danes. G. župnik, kdo Vas obrekuje kakor pravite v „Slov. Gospodarju“? Brešnjevski občani? ne! Vaši ljudje. — Kaj pravi Micikin lasten brat? Se ne bode postavili na noge, ste res tako yrl in neustrašen mož, kakor se v „Slov. Gospodarju“!? bahate. Tudi mi bomo imeli bolj pozorne oči, kakor do sedaj in Vas pokazali v pravi luči celemu svetu, kakor strašite Vi Kresnika „Slov. Gospodarju“. Svet bode strmél. Hajd na noge, junak! Komedijsa se začne.

Posojilnica v Marenbergu je bila pri zadnjem občnem zboru „Zaveze slovenskih posojilnic s sedeštem v Celju“ iz te zaveze izključena. Ta posojilnica namreč zvezana pri konzumnem društvu v Marenbergu z velikansko svoto, katera svota je že danes razpuščena. Kako brezvestno se dela pri teh duhovniških zavodih, se vidi prav v tem slučaju. Zaveza je namreč silila, da bi se posojilnica v tem slučaju te zavete rešila, duhovniki, ki imajo posojilnico v Marenbergu, pa se niso udali, nego so se potrudili, kako to vse prikrili in ljudi opeharili, samo da sebe varujejo vsakega plačila. Konec je bil, da je „Zaveza“ posojilnic to posojilnico izključila! Pač mora biti „Zaveza“ kako stoji klerikalni konzum v Marenbergu.

Iz Sv. Lenarta v Slov. Goricah. Kmetje dragi

sotrpini v lepih Slov. Goricah, trudite se, da bodo izvoljeni za volilne može povsod sami korenjaki, kateri bodo volili v deželni zbor kmete od pluga, ne pa dohtarje, profesorje in druge kmetijske pijavke. Ne poslušajmo tistih temnih zapeljivcev ki zborujejo tu in tam po slov. goricah in zapeljujejo kmete v staro bedo, v tisti čas, ko se je pretepal velikašev pes in kmet z enim in istim korobačem, tudi ne tiste kateri sledijo in se hlinijo tistemu temnemu kardelu. Mi kmetje ne potrebujemo niti dohtarja niti profesorja, sami se bomo zastopali. „Štajerc“ nam bode naznanil, gotovo neustrašljive, prav sposobne kandidate. Kmetje Mariborskega in slov. Bistriškega okraja, sledite našemu geslu: kmet s kmetom, v združenju je moč, nasprotniki itak trepečejo. Slava zavednim kmetom!

Od svetega Urbana. „Pred par dnevi je vmril tukaj 25 let star fant, ki je bil jako pobožen. V jutro ob šrti uri mu je postalo slabo in on je prosil naj bi mu šli po enega naših duhovnikov, ker je imel presrčno željo še enkrat sprejeti presveti zakrament in se tako striniti z Jezusom. Dotični duhovnik pa je nad tistim, ki je šel po njega zakričal: „Pridi po meši, zdaj nimam časa iti na spoved!“ Duhovnik je šel meševat, in še le po meši je nesel sveto popotnico bolniku. Ta ga je zastonj čakal, zastonj je povpraševal, ali pride Odrešenik sveta k njemu, zastonj je nestrpnó pogledoval proti vratam in potem je — umrl, ne da bi se mu bila spolnila zadnja želja na tem svetu, da bi bil povžil svojega Odrešenika. Ljubi „Štajerc“ kaj porečeš ti k temn? — (Opomba uredništva: Naše mnenje je, da bi bili zdravi farmani lažje čakali na mešo, kakor umirajoči bolnik na sveto popotnico. Duhovnik, kateri tako ravna, ni vreden sam, da bi bil na svojo smrtno uro spreviden s svetimi zakramenti! Kdo odpravlja vero?)

„Prava učiteljica.“ „Gospodar“ je prinesel na naš zadnji članek, pod tem naslovom v katerem smo trdili, da je hotela pregovoriti neka učiteljica na ptujski slovenski šoli neko slovensko kmetico, da ta ne sme dati svoje hčerke v nemško šolo, sledečo izjavo: „Podpisane učiteljice štirirazredne dekleške šole v Ptujski okolici izjavljamo odločno, da je vsa vest, v kolikor se tiče nas štirih, od konca do kraja izmišljena, ter proglašamo dopisuna navedene vesti za nesramnega lažnjivca in zlobnega obrekovalca, dokler ne pride z imenom dotične učiteljice in tiste matere na dan. — V Ptujski okolici, dne 7. oktobra 1902. — Adela Machnitsch, Marija Terstenjak, Marija Luknar, Valentina Kaukler.“ Tako toraj, lažnjivec je naš dopisnik? Pa ni, in ne bode! Dotične matere ne povemo, ker smo prepričani, da bi jo Vi do skrajnosti radi tega preganjali. Učiteljica, katera pa je tako ravnala, in katera zahteva, da se javno njeno ime imenuje, se piše — Adela Maehnitsch. Gospica se je prva pri gornji izjavi podpisala, in pokazala, da je sicer grozno pogumna, a pa da se zna tudi prav pošteno osmešit.

Ljbeliče na Koroškem. Dne 12. tega meseca se je vršil pri nas shod volilnih mož. Navzočih je bila

ogromna množica. Proglasil se je kandidatom za volilni okraj Železna Kaplja in Bleiberg (Bleiburg) kot kmečki poslanec g. Janez Edlman, posestnik in trgovec. Ako bi prodril ta gospod in bi bil izvoljen, bi bilo to jako dobro za te okraje.

Požar. Koncem zadnjega meseca je pogorel posestnik Martin Berlak v Stojncih. Zanetili so najbrž njegovi otroci, igraje se z užigalicami. Pazite na šibice!

Stepli so se v gostilni g. Lešnika v stari vesi. Krčmar je moral razgrajajoče fantaline iz krčme nagnati. Tem je skipela jeza in začeli so metati kamenje skoz okna v krčmo in so napravili na njo naskok. A gostje in krčmar so branili hram in so bili prisiljeni celo streljati. Dva fanta, Čelofiga in Ribič sta bila od teh strelav neznatno ranjena.

Z revolverjem v roki se je moral braniti v prejšnjem tednu Jakob Petek, viničarski sin iz Zakošaka. Fantje so ga hoteli natepsti a Petek jim je odbežal. Leteli so za njim, ta pa je obstal in je potegnil iz žepa revolver ter trikrat strelil iz njega proti preganjalcem. Posestnikov sin Franc Zelenko ravno tam doma je bil ranjen.

Tatvine. Pri sodnji v Ptuj so zaprli dne 30. p. m. Janeza Kaučoviča iz Majberga, ker je ukradel Jerneju Rop, ki se ga je bil v krčmi tako nalezal, da je na poti zaspal, 50 kron. Kaučovič je porabil denar, in si je kupil za njega krtače in druge malenkosti za vojaško službo, katera bi se bila morala dne 4. oktobra pričeti.

Smrt na železnici. Dne 6. tega meseca zvečer je hotel kurjač Janez Valentin doma iz Ormoža na Pragarskem pri pošten večernem vlaku med dvema vozoma nekaj popraviti, a zamudil se je predolgo in vozovje so ga dobili med se in so mu prsi popolnoma zmečkali, tako, da je na mestu umrl.

Deček se je obesil. V zadnjem tednu se je obesil komaj 11 let star posestnikov sin po imenu Janez Šegula. Vzrok nesrečnega dejanja ni znan. Stariši so izpovedali, da je bil otrok vedno priden, in da jim ni znano, zakaj si je končal deček svoje mlado življenje.

Morilci kaplana v Makolah so bili dne 12. tega meseca sojeni v Mariboru. Franc Lepej, Matija Škabiš, Štefan Samastur in Janez Kosirnik so dobili po eno in dve leti ječe. Kateri od teh je zagnal kaplanu kamen v glavo, se ni moglo dognati. Ponočni pretepači in postopači so dobili svojo zasluženo kazen. Kakor se nam piše, bili so to ponočnjaki po navadi.

Iz ljutomerške okolice. Neki pisar hodi po tukajšnji okolici in zavaruje ljudi proti ognju. Vsi posestniki, kateri že imate zavarovana poslopja pri kaki zavarovalnici pazite, da Vas ne dobi na limanice, ker ako ste že zavarovani in še pri njem zavarujete svoja poslopja, ne dobite, ako bi pogoreli nobene odškodnine in sicer radi tega ne, ker ste na dveh krajih zavarovani.

Poročilo ptujskega sejma. Na sejem dne 15. t. meseca se je prignalo 39 konjev, 646 komadov goveje živine in 430 svinj. Cene so bilo jako visoke,

ker je bilo prišlo mnogo kupcev posebno z gornje Štajerje. Prihodnji živinski in svinjski sejem se bo vršil dne 5. novembra. Svinjski sejmi bodo dne 12. in 29. oktobra.

Stekel pes je vgriznil otroka. Na Hajdina vgriznil pred par dnevi stekel pes otroka. Otroci so poslali že na Dunaj, da ga bodejo zvrčali. Dovedni smo, ali bode radi tega pojava stekline eni občini moral trpeti zopet celi okraj.

Zunanje novice.

Pes z dinamitom. Neki George Nehon z Siding v Pensilvaniji imel je hudega psa, katerega mu je bilo zapovedano ubiti. Zvabil je psa v goščo, kjer mu je privezal na vrat dva kosa dinamita, katera je pritrdil dolgo vžigalno vrstico in zažgal. Tekel je potem hitro proč, in o groza, psa je pozabil privezati, in pes je tekel za njim. Tekel kolikor hitro mogoče proti domu, ali tudi pes ni sledil z enako hitrostjo. Dospevši do hiše planil hitro v sobo in vrata za seboj zaloputnil. Pes ni lekel se je med tem pod hišo čez neko luknjo, nato pa je pa Nehon z družino zbežal skozi druga vrata na plano. V nekoliko sekundah po tem slišati bilo grozen pok, in pes in hiša bila sta v kose raznešena. Nehon je na prostem Boga hvalil, da je o pravem času iz hiše ušel.

Trikrat obešen. V nekdanji trdnjavi Widdin bil pred par dnevi obešen kmet Ceko Kamenov. So ga pripeljali iz ječe pred vešala, je Kamenov grabil za nož, ki ga je imel v žepu in se vrgel paznike in je štiri ranil. Ko so ga ukrotili, so pripeljali pod vislice in ga hoteli obesiti — a ko pec se je utrgal in delikvent je padel na tla. Ko ga drugič obesili in po predpisani uri odvezali, zdravniki konstatirali, da še živi. In morali so tretjič obesiti — in zdaj je šele v resnici umrl.

Petleten fantič je ustrelil na svojo mater. vasi Malo Poričje pri Nahodu na Češkem se je 5leten deček mesarja Seidla z nabasanim samokresom ki si ga je kupil njegov starejši brat. Nakrat sprožil samokres in dečkova mati, v nogo težko njena, se je zgrudila na tla.

14 deklic je zgorelo. V Talcšču v Besarabiji bruhnil v dekliški šoli ogenj ter se je s tako hitrostjo razširil, da je 14 šolarčev ostalo v plamenih.

Raj na zemlji je vsled soglasnih vestij vseh tovalcev po Aziji na otoku Koh-Changu, ki je v tajskem morju ter je pod sijamsko oblastjo. Plovci hodijo tam brez obleke, kajti pri ugodno toplem vremenu, ki vlada ondi, je obleka brezpotrebna. Obrežju je možno rabiti velike množine ostrig, gozdu je vse polno ptičev in živalij, raz drevesi visi najokusnejše sadje. Ljudstvo je rajski lepo, mu ni treba niti z mazincem ganiti in tudi v njem ne dela ničesar ter se bavi samo z jedjo, s plesom in z igro. Edina nadlega tega rajskega otoka je množina os, komarjev in enakega mrčesa, ki leguje prebivalce raja.